

ІННОВАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА

*Студент Ключник ЄМ.
(Науковий керівник доц. Дегтяренко О.Г.)*

Економічна криза в Україні призвела до того, що вітчизняна наука переживає надзвичайно складні часи. Саме фінансовий дефіцит паралізує всі складові процесу досліджень, що неминуче відбивається на його змістовній стороні.

У світовій економічній літературі «іновація» інтепретується як перетворення потенційного науково-технічного прогресу в реальний, що втілюється в нових продуктах і технологіях. Проблематика нововведень у нашій країні протягом багатьох років розроблялася в рамках досліджень науково технічного прогресу.

Відповідно до міжнародних стандартів іновація визначається як кінцевий результат інноваційної діяльності, що одержав втілення у виді нового або удосконаленого продукту, упровадженого на ринку, нового або удосконаленого технологічного процесу, який використовується в практичній діяльності в новому підході до надання соціальних послуг.

У 80-ті роки в інноваційній політиці багатьох фірм чітко проявилася тенденція до переорієнтування спрямованості науково-технічної і виробничо-збутової діяльності. Вона виражалася насамперед у прагненні до підвищення в асортименті, що випускається продукції питомої ваги нових наукомістких виробів, збут яких веде до розширення супутніх технічних послуг.

Особливо помітно ці тенденції виявляються в інноваційному менеджменті в американських машинобудівних ТНК, що концентрують свої зусилля на розробці і виробництві продукції високої технічної складності, що підвищує стійкість підприємства на ринку. Вони досягають значного зниження витрат виробництва в традиційних галузях машинобудування з метою підвищення їхньої конкурентноздатності та стійкості.

Основна увага в інноваційному менеджменті надається розробці стратегії іновацій і заходів, направлених на їх реалізацію, тому розробці та впровадженню нових товарів, технологій наділяється основна увага. Вони визначають стратегії організації і визначають її подальший розвиток. Ріст економіки може бути досягнутий тільки при

комплексному нововведенні заходів технічного, організаційного, економічного, соціального та юридичного характеру.

Особливістю сучасного етапу розвитку інноваційної діяльності є утворення в найбільших фірмах єдиних науково-технічних комплексів, що об'єднують у єдиний процес дослідження і виробництво. Це припускає наявність тісного зв'язку всіх етапів циклу «наука-виробництво». Створення цілісних науково-виробничо-збутових систем об'єктивно закономірно, обумовлено науково-технічним прогресом і потребами ринкової орієнтації фірми.

Реалії сьогодення потребують від керівників підприємств і організацій, від кожної людини усвідомлення важливості реформування суспільства на інноваційній основі. Подолання інноваційної стагнації потребує розробки нових підходів і принципів формування стратегічної політики. Керівники підприємств повинні розуміти, що інноваційний розвиток підприємства робить його більш конкурентоспроможним по відношенні до інших. Ресурси екстенсивного зростання вичерпано, і в даних умовах забезпечити процвітання підприємства може лише впровадження новітніх технологій та нововведень.

Потрібно відшукувати форми залучення недержавних коштів в фінансування інноваційного процесу, проте це стане можливим лише в разі утворення сприятливого інвестиційного клімату, в першу чергу – наявність стабільної правової бази, реформа податкової системи та ін.

Здійснення інноваційного менеджменту на підприємстві припускає:

- розробку планів і програм інноваційної діяльності;
- спостереження за ходом розробки нової продукції і її впровадження;
- розгляд проектів створення нових продуктів;
- проведення єдиної інноваційної політики
- забезпечення фінансами і матеріальними ресурсами програм інноваційної діяльності;

Стратегічний напрямок науково-технічної політики повинен зводитись до комплексного рішення наступних задач:

- концентрація коштів і зусиль на пріоритетних напрямках розвитку науки і техніки та прискорення процесів створення, впровадження і тиражування прогресивних науково-технічних рішень;
- підвищення уваги з боку наукових організацій до конкретних практичних завдань, що реально стоять перед виробництвом.